

АЛТЕРНАТИВАТА

Written by СПРАВЕДЛИВОСТ

Четвъртък, 21 Юли 2011 21:56 - Последно променен Събота, 27 Август 2011 18:21

Иван Груйкин, Гражданска инициатива Справедливост

През последните месеци многократно започвах да пиша, провокиран от актуално

АЛТЕРНАТИВАТА

Written by СПРАВЕДЛИВОСТ

Четвъртък, 21 Юли 2011 21:56 - Последно променен Събота, 27 Август 2011 18:21

вътрешно събитие, но бързо се отказвах. Намирах многобройни оправдания за това. Гафовете и провалите на управляващите бяха толкова много и с такава динамика, че трудно можеха да бъдат следени. Тъкмо се захващах с някой грандиозен скандал, и той вече бе отстъпил място на друг, още по-голям. Самият Бойко Борисов, неговото правителство и управляващата партия ГЕРБ продължават да се държат така, че всеки опит за трезво анализиране и оценка на поведението им представлява известно легитимиране на разрастващото се безумие. Стандартният и „експертен” анализ на един абсурд само замъглява абсурдността му и придава известна правдоподобност на безнадеждната иначе ситуация.

Меко е да се каже, че ББ е некомпетентен, след като вече сме прочели стенограмите от заседанията на Министерския съвет. Слабо е да говорим за корупция по върховете на властта, след като чухме министър-председателят да нарежда на шефа на митниците прекратяването на митническа проверка поради поет лично от него ангажимент. Каквото и да се каже за неговото излъчване, възпитание, стил и говорене – всичко бледнее пред поредното му безцеремонно поведение пред незнайно защо питащите го журналисти.

Това, което вече е очевидно за всички (дори и все още симпатизиращите на премиера), е пълната липса на цел, посока, приоритети и стратегия на управлението. Няма никаква идея за действителните проблеми на обществото и начините за тяхното преодоляване. Тъжната ирония е, че никога не е имало надежда за това. В момента, в който Бойко Борисов стана премиер, политическата нормалност вече нямаше никакъв шанс. Предстоеше поредният негов телевизионен театър, за гледането на който явно (тогава) имаше много желаещи. Колкото смисъл, предвидимост и компетентност имаше в действията на Борисов като главен секретар на МВР и като столичен кмет, точно толкова има от тях и при досегашното му премиерстване. Резултатите - безполезност на МВР и нито едно разкрито крупно престъпление, свързано с организираната престъпност; продължаващо западане на София и затвърждаването на облика ѝ на мръсен, неподреден и непривлекателен град (довършването на новата отсечка на метрото и част от околновръстния път няма как да променят общата оценка, пък и не са заслуга единствено на Борисов – просто малка част от това, което той и неговите предшественици бяха длъжни отдавна да свършат); твърдото заставане на България на последното място в ЕС по приходи, развитие и реформи.

Да вземем областта, в която правителството заявяваше най-сериозни намерения и

претендираше най-много успехи. Колко от нас си спомнят шумно обявените 57 мерки на правителството в областта на правосъдието и вътрешния ред? Днес те дори не се споменават, а и надали някой мисли, че по тях е мислено и работено сериозно, извън медийната пушилка за няколко дни. Провалът на всичките шумно обявени „знакови“ дела срещу организираната престъпност бе предизвестен и неизбежен. Нещо повече – все по-видна е основната цел на управляващите – под предтекст за борба с престъпността да осъществяват икономическа репресия и по този начин да завземат ключови позиции в най-важните стопански сфери. Вече за никого не е тайна основният резултат на ГЕРБ-овото управление – овладяване на икономиката и разправа с конкуренцията там, където тя все още не се съобразява с фаворитите на властта.

Не елементаризирам и не злорадствам, но тази оценка бе направена от „Справедливост“ още при встъпването в длъжност на новия премиер и оглавяването от него правителство. Бяхме убедени че хора, идващи от силовия охранителен бизнес от средата на 90-те години, в съюз с милиционерския елит и обслужващия персонал на бившата комунистическа номенклатура, не умеят и няма да направят нищо по-различно. Така, както „гърбеха“ дребните предприемачи през 90-те, като ги притискаха и често отнемаха бизнеса им, така действат и сега, но на несравнимо по-високо ниво. Месопреработвачи, производители и търговци на храни и напитки, зърнопроизводители, предприемачи в пътното и инфраструктурно строителство – всички са принудени да играят по свирката на новия месия и стоящите зад него стратегии.

Имайки предвид тази основна цел на проекта „Бойко Борисов“, никак не е чудна пълната липса на идеи и желание за действие в сферите, в които са най-големите проблеми на обществото и държавата. Борисов се опитва да подмени голямата тема за липсата на истинско правосъдие и върховенство на закона с шумни и ефектни полицейски акции. Той обаче има две лични причини, всяка една от които е достатъчна да няма задоволителен краен резултат. Първата – неговото пълно неразбиране за същността на съдебната независимост, на разделението на властите, на необходимостта от съществени законодателни (включително конституционни) промени, за да може съдебната система да заработи в полза на обществото. И втората – истинското разделение на властите и налагането на върховенство на закона би било пречка за това, което е видимата цел на идването на ГЕРБ на власт – икономическо доминиране и незаконно облагодетелстване в „особено големи размери“.

Отчетлив израз на управленската несъстоятелност на ГЕРБ и на цялата днешна политическа класа са приетата наскоро Стратегия за национална сигурност и съпътстващите я парламентарни дебати. Естествено, никой не отбеляза най-голямата заплаха за нацията. Това, което продължава бавно да убива духа и живеча на

българската общност – съхраненият през годините на „прехода“ социализъм като свръхконцентрация и свръхцентрализация на политическата власт, водещ до пълната липса на условия за лична инициатива и стимул за гражданско и икономическо действие, за изграждането на независими и свободни граждани и общности на граждани, извън задушаващата опека на всесилната държава. Няма шанс ценностният и поведенчески регрес на общността и нейното дори физическо стопяване да бъдат обърнати като тенденция без появата на морален импулс, условия за лична икономическа и обществена активност, ясни и защитавани от закона житейски перспективи. Абсурдно е това да стане с внос на българи от чужбина и икономически (държавни) стимули за раждаемостта. Когато от обикновения човек по никакъв начин не зависи кой ще бъде отговорен за неговата и на семейството му сигурност (местният полицейски началник), кой ще бъде районният прокурор или районният съдия, кой ще е директорът на местното училище, дали с парите от неговите данъци ще се оправи местният път или канализация (или за това ще продължи да се чака благоволенieto на чиновник от София), не можем да очакваме от този човек активност, информиран избор (за какво ли?), гражданско и национално съзнание, многолюдно семейство и съхранен морал. Каква е перспективата днес за един предприемчив човек от Сливен, Сливница или Сливо поле? Не може и да си помисли да пробие в някой малък бизнес, защото върху него ще се стовари незабавният удар на големите в бранша и техните местни протежета. Удар, от който той не си и помисля, че може да бъде предпазен от държавата и нейните институции. Напротив – той знае, че държавата стои за „големите“ и на практика е тяхна. Стигне ли се до съд – отново никаква надежда. Защото и съдията, и прокурорът по никакъв начин не зависят от оценката на този, върху чиято съдба и собственост правораздават и се произнасят. Затова и почти никой вече не помисля да предприеме каквото и да е. В началото и средата на 90-те, когато хората все още имаха илюзии, опитите за бизнес и икономическа и обществена активност бяха несравнимо повече. Вече почти никой не пробва – освен чрез всесилната власт. Всичко се решава от едни хора там, в София, и от техните протежета по места. Сбогом на илюзиите.

Констатираните при приемането на Стратегията за национална сигурност демографски проблеми са само един симптом на основното и влошаващо се заболяване, наречено социализъм. За съжаление, това заболяване, макар и с друг произход, настъпва и в цяла Европа. Засега най-вече зад благовидното прикритие на „социалната държава“ (каквато по конституция е и България) и с все по-малък периметър на личната свобода и отговорност, традиционните ценности, християнската религия. Идеята за върховенството на една (конкретна, днешна) човешка справедливост, която напълно изключва приемането на непреходни ценности и поведенчески абсолюти, е в основата на тоталитарните идеологии на 20-ти век и на съвременното левичарство, но и на тенденциите, вземащи връх в Европейския съюз днес. „Без Бог, без господар“ – както е казал поетът. В тази идея се съдържа зародишът на неотделимото от социалистическата идея насилие. Насилие на човек от човека, от името и (уж) в полза на другите – в името на човешката справедливост, такава, каквато я разбират определени хора в определен момент. Солидарността и грижата за нуждаещите се не е

оставена на доброволната преценка на суверенната личност с нейните собствени морални убеждения, на нейните религиозни, социални и благотворителни организации, а е монополизирана от държавата и наложена по силата на закона, чрез икономическо насилие и преразпределение на доход. По този начин доброволните сдружения на гражданите, благотворителните организации, църквата като институция са изтласкани от основните си сфери на дейност и са притиснати в ъгъла като ненужни и изживяли времето си форми. Самите граждани няма защо да проявяват съпричастност, активност, подкрепа и морал – за всичко това се грижи всесилната държава. Как? – това ние, израсналите при социализма, знаем най-добре.

Тази днешна идейна и морална безпътица на Европа е засегнала сериозно политическата система и институциите на Европейския съюз. Идеологическият релативизъм на днешната европейска политика въздига в култ броенето и изчисленията - колко депутати ще осигури една партия за съответната група в Европейския парламент. Типичният безотговорен левичарски подход (демонстриран и от „десни“ формации като ЕНП) – няма значение какви хора идват тук (в Европа) и какви намерения имат, дали спазват закона и споделят ли нашите ценности – те могат да бъдат наши избиратели и това за нас е единствено важно. След нас и потоп. В тази подходяща за неговите качества европейска политическа среда Борисов лековато бе легитимиран като десен политик и разгърна максимално популисткия си талант. Необезпокояван опита подчиняването на всички властови лостове, включително тези, които по закон не принадлежат на правителството. Съдебната власт е притисната, все по-подчинена и демонизирана. Особено все по-малкото съдии, дръзнали да показват принципност и професионализъм. Реформи – какво е това, пък и защо ни е - важното е да сложим наши шефове навсякъде в съдебната система. Цялата икономика се овладява, като независимите от властта играчи се притискат, а собствените се толерират и налагат. Резултатът – безконтролно управление, засилило ни към пропастта, отсъстващо правосъдие, силно деформирана и очевидно непазарна икономическа среда, липса на конкуренция, повишени цени и влошено качество на стоки и услуги, фактическо доминиране на монополи и картели, зависими медии, притихнали граждани. Абсурдът е въздигнат в норма. И затова премиерски митнически чадър над крупен бизнесмен не събори правителството, имотното облагодетелстване на вътрешния министър не доведе до оставка, а вместо протести и несъгласие кротко очакваме просешката тояга.

Това е ясно за все повече хора, но какво да се прави? Най-важното – да не спираме да говорим истината, да искаме и да полагаме усилия за промяна. Когато от „Справедливост“ през 2007 г. поискахме предсрочното прекратяване на президентските пълномощия, знаехме, че държавен глава като Първанов не може да остане само морален и емоционален проблем. Позволявайки символът на единството на нацията да бъде една лъжа, днес ни се налага да преглъщаме тъжната истина за България като троянски кон на Русия в Европейския съюз. Преглъщайки Първанов, вече сме на път

АЛТЕРНАТИВАТА

Written by СПРАВЕДЛИВОСТ

Четвъртък, 21 Юли 2011 21:56 - Последно променен Събота, 27 Август 2011 18:21

енергийно да заробим страната си за поколения напред, и по този начин да официализираме мафиотския управленски модел, налаган от Русия. Предупреждавахме, че избирането на Борисов за премиер не може да има само морални, естетически и интелектуални измерения. Резултатът днес – разпад на всички управленски системи и натрапен избор между доносник и мутра (мутри). Можеше да го избегнем, ако нито за момент не бяхме премълчавали кои са. И все още можем – зачерквайки и двамата, ведно с оръженосците им. Започвайки на чисто и съзнавайки, че свободата, справедливостта и благополучието искат ежедневни жертви на време, усилия, средства. Че това е постоянна работа, която очаква нас – загрижените за страната си граждани. И това е алтернативата, която никой от играчите на статуквото не слага в сметките. Алтернативата, от която днес България има нужда.